

[Ove Hansen.]

ville der ske fuld udligning, her er der kun tale om en tredjedel.

Må jeg så endelig sige om hele dette byrdefordelingsproblem, at da vi i fjor behandlede reformen om en ny byrdefordeling, foreslog regeringen et areal/indbygger-tilskud indført. Vi frarådede denne form, vi fandt, at den virkede alt for tilfældig, at den ikke havde meget med retfærdighed at gøre, selv om det skal erkendes, at vi vidste, der var kommuner, der ville få fordel heraf. Vi frarådede, men vores adværsler var forgæves; lovforslaget blev vedtaget, og loven trådte i kraft med virkning fra 1. april i år. Allerede den 29. april i år foreslår ministeren imidlertid, at areal/indbygger-tilskuddet ophæves med dette regnskabsårs udgang, og det kan vi naturligvis være tilfreds med, men vi vil gerne have en bedre afløsning end den, ministeren peger på.

Vi har jo også set lidt på, hvad anlægsudgifter betyder i væstkommuner. I en væstkommune udgør anlægsudgiften pr. indbygger ofte 1.600-1.700 kr. om året. Vi har eksempler på, at det i mere stillestående kommuner kun drejer sig om 200 kr. eller 90 kr.; i et enkelt tilfælde endda kun 65 kr. pr. indbygger om året. Jeg synes, alt det skal med ind i overvejelserne. Det havde vi også peget på i vort forslag til en udligning kommunerne imellem.

Jeg vil gerne slutte med at sige, at vi erkender, at der er fremskridt, at der er forbedringer i ministerens forslag, men de er ikke tilfredsstillende; vi mener at kunne anvise en langt bedre løsning, og vi håber, vi en skønne dag kan mødes til forhandling om vores forslag, som der i den korte tid, der har været til udvalgsarbejdet, ikke har været tid til at drøfte.

Men som sagt, vi erkender, at der er tale om forbedringer, men det er ikke den rigtige løsning, og derfor kan mit parti ikke stemme for lovforslaget ved tredje behandling; vi vil undlade at stemme.

Poul Schlüter: Det vil være et betydningsfuldt fremskridt i spørgsmålet om kommunernes indbyrdes stilling, når nu folketinget vedtager det forslag til en udligningsreform, der i dag er til anden behandling. I fjor startede man i folketinget med at etablere en rimeligere byrdefordeling. I år går vi et væ-

sentligt skridt videre, og jeg vil egentlig mene, at med den lovgivning, som nu er til behandling, har vi skabt i alt fald rammerne om en ordning, som kan få varig karakter.

Udgangspunktet for loven er jo en klar erkendelse af, at når skatteprocenterne i kommunerne er så varierede, har det ikke alene sin forklaring i, at udgiftsniveauerne er forskellige, men mindst lige så meget i, at kommunernes indkomstgrundlag er meget forskellige i de enkelte egne af landet. Og det er i og for sig princippet bag lovforslaget, som nu er til behandling, at man ligesom forsøger at mindske forskellen i indkomstmulighederne, og det er efter mit partis opfattelse bestemt et rigtigt princip.

Man kan naturligvis diskutere, på hvilken måde udligningen bedst kan gennemføres. Jeg må nu sige, at jeg tror, indenrigsministeren har valgt rigtigt, når han har valgt en udligningsform, hvor princippet er, at man tager fra de mest velstillede kommuner for at yde til de dårligst stillede. Det betyder, at den samlede beløbsramme for udligningen holdes på et meget lavt niveau. Skulle man skabe en lignende udligning, ikke ved at overføre fra kommuner til kommuner, men via statsbudgettet og statsskatterne, så ville det nødvendigvis gøre, at det var en meget, meget stor beløbsramme, vi beskæftigede os med, og jeg tror, det er godt, at det nu er undgået.

Der står tilbage i hele dette store reformarbejde at etablere en udligningsordning i hovedstadsområdet, men det ved vi jo at en særlig reformkommission beskæftiger sig med, og vi kan vel vente, at dette problem inden alt for længe kommer frem til behandling her i folketinget.

Til sidst vil jeg gerne sige, at man må naturligvis se denne lovgivning i sammenhæng med de regler, som gælder for kommunernes lånoptagelse, og der er jo netop nu truffet et arrangement, som alle folketingets større partier har kunnet tilslutte sig. Når man ser disse ting i sammenhæng, så tror jeg, at vi nu har skabt dels den almindelige stramning, som var nødvendig, dels den udligning, som er rimelig, og samtidig sikret os, at kommuner, som har særlig store problemer, fordi det er væstkommuner, kan få lån i et rimeligt omfang; således at de fortsat kan klare at udvikle sig og modtage tilflytningen fra andre kommuner.